

DAVID VERGETEN BALDACCI

THRILLER

Wereldwijd meer dan
100 miljoen boeken verkocht

Over het boek

Special agent John Puller is de beste in zijn vak. Namens de US Army's Criminal Investigative Division – ACID – onderzoekt hij zware misdaden waar Amerikaanse militairen bij betrokken zijn, als slachtoffer of als dader. Maar nu krijgt hij met een zaak te maken die hem persoonlijk raakt: de onfortuinlijke dood van een oude vrouw in het stadje Paradise, aan de Golfkust van Florida. De plaatselijke politie doet de zaak af als een ongeluk, een onfortuinlijke val met een fatale afloop. Maar vlak voor haar dood stuurde Betsy Puller Simon, de tante van John, een brief aan zijn vader. Een brief waarin ze schreef dat er zich in het ogenschijnlijk vreedzame Paradise, waar toeristen en rijke gepensioneerden van zonovergoten stranden genieten, vreemde zaken voordoen.

Naarmate zijn onderzoek vordert, raakt Puller er steeds meer van overtuigd dat de dood van zijn tante geen ongeluk was. Dat er achter de façade van wuivende palmen en paradijselijke zandstranden een smerig zaakje schuilgaat. En dat de betrokkenen tot werkelijk alles bereid zijn om de waarheid te verdoezelen...

De pers over David Baldacci

'Baldacci is een ster in het oproepen van complottheorieën. (...) Hij weet de waarheid zo te gebruiken dat het allemaal heel echt wordt.' – *Auto Review*

'Niet voor niets plaatst zijn Nederlandse uitgever hem naast John Grisham.' – *Algemeen Dagblad*

'Met grote precisie bouwt hij de karakters van zijn hoofdpersonen op en slaagt erin om hun emoties op de lezer over te brengen.' – *Trouw*

'In de wereld van Baldacci, waar alles een samenzwering is, bestaat toeval niet.' – *Newsweek*

Over de auteur

David Baldacci is de succesvolle auteur van achttien thrillers en drie romans. Hij studeerde politieke wetenschappen en rechten en was gedurende negen jaar werkzaam als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C. In 1996 debuteerde hij als thrillerschrijver en intussen is zijn werk in 35 talen vertaald en zijn er wereldwijd meer dan 75 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht. Met zijn Wish You Well Foundation strijdt Baldacci samen met zijn vrouw Michelle al jaar en dag tegen analfabetisme.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht
Op eigen gezag
Duister lot
Vuil spel
Onder druk
In het hart
Nachtreizigers
De laatste man
Onbewaakt ogenblik
De samenzwering
Het uur van de zonde
De verzamelaars
Geniaal geheim
De verraders
Niets dan de waarheid
De rechtvaardigen
Familiieverraad
In het geheim
Verlos ons van het kwaad
Rechteloos
De zesde man
Die zomer
Onschuldig

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

Oorspronkelijke titel

The Forgotten

Copyright © 2012 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

Stephen Mulcahey / Hollandse Hoogte

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0114 0

ISBN e-book 978 90 449 6667 1

NUR 332

David Baldacci

Vergeten

A.W. Bruna Fictie

•1•

Hij zag eruit als een man die vreesde dat dit zijn laatste avond op aarde was. En daar had hij alle reden toe. De kans was vijftig procent dat dit inderdaad het geval was en bovendien zou dit percentage kunnen stijgen, afhankelijk van de gebeurtenissen in het komende uur.

Zo klein was de foutmarge dus.

Het gebrul van de tweemotorige boot die bijna op volle snelheid voer, verscheurde de nachtelijke stilte op de kalme oceaan. In deze tijd van het jaar was de Golf van Mexico meestal niet zo rustig. Dit was vaak de actiefste periode van het orkaanseizoen. Hoewel er op het open water van de Atlantische Oceaan al verschillende stormen woedden, had er zich nog geen enkele zware storm ontwikkeld die de Golf was binnengekomen. Iedereen aan de kust duimde en bad dat het zo zou blijven.

De glasvezelromp sneed door het zoute water. De boot was geschikt voor twintig personen, maar er waren dertig mensen aan boord. Ze hielden zich wanhopig vast aan alles wat ze maar te pakken konden krijgen om te voorkomen dat ze overboord kukelden. Ondanks het kalme wateroppervlak was een boot met veel te veel mensen aan boord die veel te hard voer niet echt stabiel.

De schipper die de boot bestuurde, interesseerde zich niet voor het comfort van zijn passagiers. Zijn hoogste prioriteit was in leven blijven. Met zijn ene hand hield hij het stuurwiel vast en zijn andere hand lag op de gashendel. Hij keek met een bezorgde blik naar de snelheidsmeter.

Kom op. Kom op. Je kunt dit. Je redt het wel.

Veertig knopen per uur. Hij duwde de gashendel naar voren en voerde de snelheid op tot vijfenveertig. De boot voer nu bijna op topsnelheid. Zelfs met de beide *sterndrive*-motoren zou hij de snelheid niet nog meer kunnen opvoeren zonder te veel brandstof te verbruiken. En er waren geen havens in de buurt om bij te tanken.

Ondanks de vaarwind van de boot was het nog steeds heet. Maar ze hoefden zich nu in elk geval niet druk te maken over muggen, niet met deze snelheid en zo ver van de vaste wal. De man bekeek de passagiers een voor een. Dat deed hij niet zomaar. Hij telde de koppen, ook al wist hij het antwoord al. Hij had vier bemanningsleden bij zich. Ze waren allemaal gewapend en hielden allemaal de 'passagiers' in de gaten. Als ze zouden gaan muiten, was het vijf tegen een. Maar de passagiers hadden geen machinegeweren. Eén magazijn was voldoende om ze allemaal om zeep te helpen en dan hadden ze nog kogels over. En de meesten waren vrouwen en kinderen, omdat daar echt vraag naar was.

Nee, hij was niet bang voor muiterij. Hij was bang dat ze te laat waren.

De schipper keek op zijn horloge. Het zou erom spannen. Ze waren te laat bij de

laatste buitenpost vertrokken. Daarna was hun gps-plotter op hol geslagen en had hen helemaal de verkeerde kant op gestuurd. Deze oceaan was ontzettend groot en alles zag er hetzelfde uit. Nergens was land te zien waarop je je kon oriënteren. Ze voeren niet op een goed gemarkeerde vaarroute. Zonder hun elektronische gids waren ze de klos, alsof ze in een vliegtuig zonder instrumenten in een dikke mist vlogen en dit alleen maar in een ramp kon eindigen.

Maar ze hadden de plotter weer aan de gang gekregen en de koers bijgesteld. Meteen daarna had hij de snelheid opgevoerd, en even later nog wat verder. Zijn blik schoot steeds weer naar het dashboard; hij controleerde het olie- en brandstofpeil en de temperatuur van de motoren. Het zou rampzalig zijn als de motoren er nu mee ophielden. De kustwacht bellen om hulp was bepaald geen optie.

Hij keek doelloos omhoog om te zien of iemand hen vanuit de lucht in de gaten hield. Onbemande ogen die gigabytes digitale gegevens verzonden over wat ze zagen. Hij zou het responsteam pas horen als het te laat was. De boten van de kustwacht zouden al bij hen zijn voordat hij ook maar iets kon doen. Als ze aan boord kwamen, zouden ze meteen begrijpen wat er aan de hand was en dan zou hij heel lang in de gevangenis zitten, misschien wel de rest van zijn leven.

Maar hij was minder bang voor de kustwacht dan voor bepaalde andere mensen. Hij verhoogde de snelheid tot zevenenzeventig en deed een schietgebedje dat een vitaal onderdeel van een van de motoren het niet zou begeven. Weer keek hij op zijn horloge. In gedachten telde hij de minuten, terwijl hij het water voor hen scande.

‘Ze voeren me aan de haaien,’ mompelde hij.

Hij had spijt van deze zakelijke transactie, en niet voor het eerst. Toch kreeg hij er zoveel geld voor dat hij het aanbod niet kon afslaan, ondanks alle risico's. Hij had vijftien van deze tochten gemaakt en bedacht dat hij na nog eens vijftien tochten vervroegd met pensioen kon gaan. Dan kon hij een leuk, rustig plekje op de Florida Keys kopen en leven als een koning. Dat was stukken beter dan bleke toeristen uit het noorden meenemen die een tonijn of een marlijn wilden vangen of die, en dat gebeurde nog vaker, zijn hele boot onderkopten als de zee een beetje ruig was.

Maar eerst moet ik deze boot en deze mensen daar zien te krijgen waar ze moeten zijn.

Hij keek naar de rode en groene navigatielichten op de boeg. Ze gaven een stemmige gloed aan de verder maanloze nacht. In gedachten telde hij de minuten en keek ondertussen naar de meters op het dashboard.

De moed zonk hem in de schoenen.

De brandstof was bijna op. Het wijzertje stond griezelig dicht bij reserve. Hij voelde zijn maag verkrampen. Ze waren te zwaar beladen. Het probleem met het navigatiesysteem had hun meer dan een uur, vele zeemijlen en kostbare brandstof gekost. Hij nam altijd tien procent extra brandstof mee, gewoon voor de zekerheid, maar zelfs deze extra hoeveelheid zou weleens niet genoeg kunnen zijn. Weer keek hij naar de passagiers: het waren overwegend vrouwen en tieners, maar er

zaten ook dikke mannen van minstens negentig kilo bij. En er was één echte reus aan boord. Maar passagiers overboord gooien als oplossing voor zijn brandstofprobleem was meer dan problematisch. Dan kon hij zich net zo goed zelf een kogel door zijn kop jagen.

In gedachten maakte hij een paar berekeningen, net als een piloot nadat hij de passagiers- en vrachtlIJst heeft gekregen. De vraag was dezelfde, of je op het water voer of er tienduizend meter boven vloog.

Heb ik genoeg brandstof om mijn bestemming te bereiken?

Hij trok de aandacht van een van zijn mannen en gebarde dat hij moest komen. De man luisterde naar het probleem van zijn baas en begon ook te rekenen. 'Dat wordt krap,' zei hij bezorgd.

'En het is niet zo dat we mensen overboord kunnen gooien,' zei de schipper.

'Klopt. Ze hebben de passagierslijst. Ze weten hoeveel man we aan boord hebben. Als we ze overboord gooien, kunnen we er net zo goed zelf in springen.'

'Dat hoef je mij niet te vertellen!' snauwde de kapitein.

Hij nam een besluit en nam wat gas terug, tot veertig knopen. De twee motoren draaiden iets langzamer, maar de boot voer nog steeds snel. Op het oog was er weinig verschil tussen veertig en zevenenveertig knopen, maar het lagere brandstofverbruik kon het verschil maken tussen het wel of niet bereiken van hun bestemming. Nadat ze hadden bijgetankt zou de terugreis, met slechts vijf man aan boord, geen probleem zijn.

'We kunnen beter iets te laat aankomen dan helemaal niet,' zei de schipper. Er zat een holle ondertoon in zijn woorden en dat ontging de andere man niet. Hij klemde zijn wapen steviger vast. De schipper ontweek zijn blik en voelde een kille angst in zich omhoogkruipen.

Voor de mensen die hem hadden ingehuurd, was timing heel belangrijk. En het was nooit goed om te laat te komen, ook al was het maar een paar minuten.

Op dit moment leek de enorme winstmarge niet de moeite waard. Als je dood was, kon je geen geld uitgeven.

Maar dertig minuten later, toen zijn motoren lucht in plaats van brandstof begonnen op te zuigen, zag de schipper zijn bestemming recht voor zich. Die steeg op uit de oceaan als de troon van Neptunus.

Ze waren er. Ze waren erg laat, maar ze hadden het gelukkig wel gered.

Hij keek naar de passagiers. Ook zij staarden met opengesperde ogen naar de constructie. Dat kon hij hun niet kwalijk nemen. Ook al was het niet voor het eerst dat ze een dergelijke constructie zagen, toch was het een monsterlijk gezicht, vooral 's nachts. Zelfs hij vond het nog altijd griezelig, ook al had hij al vele van deze tochten gemaakt. Nu wilde hij echter alleen nog maar van zijn lading af, bijtanken en daarna zo snel mogelijk terugkeren naar waar hij vandaan kwam. Zodra de vijfentwintig passagiers van zijn boot waren gestapt, waren ze zijn probleem niet meer.

Hij nam gas terug en meerde rustig aan langs het drijvende metalen platform dat

aan de grotere constructie vastzat. Zodra de touwen waren vastgemaakt, werden er handen uitgestoken die de passagiers op het platform trokken dat op en neer deinde op de korte golfslag die door het aanmeren was gecreëerd.

Het grotere schip dat anders altijd lag te wachten om de passagiers over te nemen, zag hij niet. Dat was waarschijnlijk al met een vracht vertrokken.

Terwijl de schipper een paar documenten ondertekende en zijn geld kreeg in dichtgeplakte plastic bundeltjes, keek hij naar de passagiers die werden gedwongen een metalen trap te beklimmen. Ze zagen er allemaal doodsbang uit.

Terecht, dacht hij. Het onbekende was bij lange na niet zo angstaanjagend als het bekende. En hij wist zeker dat deze mensen heel goed wisten wat er met hen zou gebeuren. Ze wisten ook dat het niemand iets kon schelen.

Ze waren niet rijk.

Ze waren niet machtig.

Ze waren echt vergeten.

En hun aantal groeide exponentieel nu de wereld zich snel opsplijste in een groep rijken en dus machtigen, en de rest. En wat de rijken en machtigen wilden, kregen ze meestal ook.

Hij maakte een van de plastic bundeltjes open. Zijn geest registreerde niet meteen wat hij zag. Toen het tot hem doordrong dat hij snippers krantenpapier en geen geld in zijn hand had, keek hij op.

De loop van de MP5 was op hem gericht, minder dan drie meter bij hem vandaan, vastgehouden door een man die op de troon van Neptunus zat. Op korte afstand was deze pistoolmitrailleur een gruwelijk moordwapen. Dat zou vannacht blijken.

De schipper had nog net genoeg tijd om zijn hand op te steken, alsof vlees en boten de munitie konden tegenhouden die sneller bij hem was dan een jumbojet kon vliegen. Toen hij geraakt werd, gebeurde dat met duizenden kilojoules kinetische energie. Twintig van deze kogels raakten hem ongeveer tegelijkertijd en verscheurden zijn lichaam.

De impact van de kogelregen wierp hem omver en vervolgens over het dolboord. Voordat hij in de golven verdween, lagen zijn vier mannen ook al in het water. Allemaal aan flarden geschoten, allemaal dood. Ze verdwenen in de diepte. De haaien zouden een feestmaal hebben vanavond.

Punctualiteit was niet alleen een deugd, maar ook absolute noodzaak.

•2•

De boot werd onmiddellijk ontdaan van de brandstof, olie en andere vloeistoffen en daarna tot zinken gebracht. Olie en benzine vormden een grote, glanzende laag op het wateroppervlak, die vanuit patrouillerende vliegtuigen van de kustwacht en de DEA kon worden gezien.

Overdag zou het verlaten productieplatform eruitzien alsof het, nou ja, verlaten was. Geen gevangene te zien. Die zouden allemaal in het hoofdgebouw zitten, veilig uit het zicht. Ladingen met verse producten kwamen en gingen alleen 's nachts. Overdag lag de operatie stil. Het risico om gezien te worden was dan te groot.

In de Golf lagen duizenden gesloten productieplatforms te wachten om te worden gesloopt of te worden veranderd in een kunstmatig rif. Hoewel de wet vereiste dat sloop of transformatie binnen een jaar na sluiting plaatsvond, kon het in werkelijkheid veel langer duren voordat dit gebeurde. En ondertussen lagen deze platforms, die zo groot waren dat er honderden mensen konden wonen, gewoon in zee, leeg en rijp voor exploitatie door bepaalde ambitieuze lieden die een aantal aanlegplaatsen nodig hadden terwijl ze hun kostbare lading over uitgestrekte wateren verplaatsten.

Terwijl de boot langzaam wegzonk in de diepte van de Golf, werden de passagiers de stalen trappen op gestuurd. Ze waren met touwen aan elkaar vastgemaakt met ongeveer dertig centimeter tussenruimte. De kinderen konden de volwassenen maar met moeite bijhouden. Als ze vielen, trokken de bewakers hen meteen weer in de rij en sloegen keihard op hun schouders en hun armen. Maar van hun gezicht bleven ze af.

Eén man, veel groter dan de anderen, hield zijn blik neergeslagen terwijl hij de metalen trappen op liep. Hij was zeker twee meter lang en stevig gebouwd, had brede schouders en smalle heupen, en zijn boven- en onderbenen hadden de omtrek van die van een professionele atleet. Hij had ook de harde spieren en bijna uitgemergelde trekken van een man die als kind te weinig te eten had gehad. Hij zou een goede prijs opbrengen, hoewel minder dan de meisjes, om voor de hand liggende redenen. Alles was gebaseerd op winstmarges en de meisjes, vooral de jongere, hadden de grootste winstmarge. En dat gedurende minstens tien jaar. Tegen die tijd zouden ze met z'n allen miljoenen dollars voor hun eigenaren hebben verdiend.

De man zou echter nog maar kort te leven hebben, omdat hij zich letterlijk dood zou moeten werken, althans, dat dachten zijn 'eigenaren'. Ze noemden hem een LMP, oftewel 'lage-marge-product', maar de meisjes noemden ze gewoon 'goud'.

Hij leek in zichzelf te mompelen, maar niet in een taal die iemand om hem heen

kon verstaan. Hij verstrate zich en struikelde. Meteen regende het stokslagen op zijn schouders en tegen de achterkant van zijn benen. Een stok raakte zijn gezicht, waardoor zijn neus begon te bloeden. Kennelijk maakten ze zich totaal niet druk om zijn uiterlijk.

Hij stond op en liep door. En bleef mompelen. Het leek alsof de stokslagen geen enkel effect op hem hadden.

Voor hem liep een jong meisje dat zich één keer omdraaide om hem aan te kijken, maar hij keek niet terug. Een oudere vrouw achter hem schudde haar hoofd, begon in het Spaans te bidden en sloeg vervolgens een kruisje.

Weer struikelde de man en weer kreeg hij stokslagen. De bewakers snauwden tegen hem, sloegen hem met hun ruwe handen. Hij onderging zijn straf, stond op en liep door. En bleef mompelen.

Een bliksemschicht in het oosten verlichtte de hemel ongeveer één seconde. Of de man dit als een soort goddelijk signaal beschouwde om in actie te komen was niet duidelijk. Maar zijn handelingen waren wel overduidelijk.

Hij dook als een stier op een bewaker af en gaf hem zo'n harde stomp dat die over de reling tuimelde en meer dan tien meter lager op het stalen platform terecht kwam. Zijn nek brak door de val en hij bewoog niet meer.

Niemand zag het scherpe mes dat de mompelende man uit de riem van de bewaker had gegrist. Dat was de enige reden waarom hij de bewaker had aangevallen. Toen de andere gewapende bewakers naast elkaar gingen staan met hun wapen in de aanslag, sneed de man zijn boeien door, greep een reddingsvest dat aan een haak aan de trapleuning hing, trok hem aan en dook aan de andere kant van waar de bewaker was neergekomen over de reling naar beneden.

Hij landde niet op staal, maar hij smakte op het warme water van de Golf en dook onder.

Een paar seconden later sloeg een kogelregen uit de MP5's op het wateroppervlak, waardoor honderden witte schuimkopjes ontstonden. Een paar minuten later werd er een boot op uitgestuurd om hem te zoeken. Maar de man was nergens te zien. In de duisternis had hij elke kant op kunnen zwemmen en het wateroppervlak was immens groot. Ten slotte kwam de boot terug. Het water van de Golf werd weer kalm.

Hij is vast dood, dachten ze. De overgebleven vierentwintig gevangenen liepen langzaam verder omhoog naar hun cellen waar ze zouden moeten blijven tot ze door een volgende boot werden meegenomen. De meesten werden met z'n vijven in een kooi gezet. Daarin zaten nog meer gevangenen die ook wachtten tot ze naar het vasteland werden gebracht. Ze waren jong, ouder, en alles ertussenin. Het waren allemaal buitenlanders, ze waren allemaal arm en maakten in elk geval geen deel uit van het welvarende deel van de samenleving. Sommigen waren eerst geselecteerd en vervolgens gevangengenomen. Anderen hadden gewoon pech gehad. Hoeveel pech ze nu al hadden gehad, het zou alleen maar erger worden als ze hier vandaan gingen.

De bewakers, meestal zelf ook buitenlanders, maakten nooit oogcontact en lieten niet eens merken dat ze hun gevangenen zagen, alleen als ze schalen met eten en kannen met water in de kooien schoven.

De gevangenen waren niet meer dan anonieme, onbelangrijke objecten die tijdelijk in de Golf van Mexico verbleven. Ze zaten op hun billen. Sommigen staarden tussen de tralies van hun kooi door, maar de meesten hadden hun blik neergeslagen. Ze waren verslagen, gelaten, niet bereid te vechten of de vrijheid te zoeken. Het leek alsof ze hun lot stoïcijns hadden geaccepteerd.

De oudere vrouw die achter de grote man had gelopen, keek af en toe naar het wateroppervlak van de oceaan. Ze kon vanaf deze afstand onmogelijk iets zien. Maar een of twee keer dacht ze dat ze iets zag. Elke keer als het eten en het water werden gebracht, at en dronk ze de haar toegewezen kleine portie en dacht aan de man die had geprobeerd te ontsnappen. Stiekem had ze bewondering voor zijn moed, ook al had het hem zijn leven gekost. Hij was in elk geval vrij, ook al was hij dood. Dat was veel beter dan wat haar te wachten stond.

Ja, misschien was hij wel de gelukkige, dacht ze. Ze stopte een stukje brood in haar mond en nam een slokje warm water uit de plastic kan voordat ze die doorgaf aan degene naast haar.

Een kleine kilometer van de troon van Neptunus zwom een man in de Golf. Hij keek achterom, maar kon de constructie niet meer zien. Hij was nooit van plan geweest om vanaf een olieplatform naar de kust te zwemmen. Hij had gewoon geïmproviseerd. Hij had een vliegtuig willen nemen en van Texas naar Florida willen vliegen. Zijn huidige dilemma was het gevolg van zijn eigen zorgeloosheid die ertoe had geleid dat hij een slachtoffer was geworden. Maar hij moest land zien te bereiken en de enige manier om daar te komen was zwemmen.

Hij verschoof zijn reddingsvest – dat hem te klein was, maar wel wat drijfvermogen opleverde –, watertrappelde even, maar probeerde zich zo weinig mogelijk te bewegen. Daarna draaide hij zich om en liet zich op zijn rug drijven. In het donker kwamen de haaien tevoorschijn. Uiteindelijk, dacht hij, zou hij wel moeten zwemmen. En dat kon hij het beste 's nachts doen, ondanks het gevaar dat deze gevinde roofdieren vormden. Overdag stond hij bloot aan andere gevaren, meestal afkomstig van de mens. Geholpen door de sterren, die hem hielpen zijn richting te bepalen, zwom hij in de richting van wat volgens hem het vasteland was. Af en toe keek hij achterom naar het olieplatform en probeerde de locatie ervan in de immense Golf van Mexico te bepalen. Het was onwaarschijnlijk, dat wist hij, maar misschien zou het ooit een keer noodzakelijk zijn dat hij hem kon terugvinden.

Hij zwom met korte slagen, ogenschijnlijk moeiteloos. Dankzij het drijfvermogen van het zwemvest kon hij dit tempo urenlang volhouden. En dat zou hij ook moeten, om daar te komen waar hij naartoe moest. Hij had besloten dat hij een potentiële ramp in zijn voordeel zou ombuigen.

Hij zou dezelfde kant op zwemmen als waar een andere snelle boot hem op een

later moment naartoe zou hebben gebracht. Misschien arriveerde hij wel eerder op de eindbestemming dan zijn medegevangenen, als de haaien zijn plannen tenminste niet in de war schopten door een of twee ledematen af te scheuren waarna hij zou doodbloeden.

Zijn zwemslagen gingen automatisch, net als zijn ademhaling. Hierdoor kon hij zijn gedachten de vrije loop laten en nadenken over wat hem te wachten stond. Zijn zwemtocht zou lang duren, vermoeiend zijn en vol gevaren. Onderweg kon hij op allerlei momenten sterven. Maar hij had al zoveel overleefd. Hij zou zichzelf gewoon dwingen om in leven te blijven.

Hij moest maar hopen dat dit voldoende was.

Zijn leven was grotendeels gekenmerkt geweest door meer tragedie en verdriet dan ook maar in de verste verte in de buurt kwam van een normaal leven.

Stoïcijns accepteerde hij zijn lot.

En hij bleef zwemmen.

De oude vrouw was lang, maar kromgegroeid. Haar ruggengraat was in de afgelopen tien jaar gebogen en daardoor was ze zo'n acht centimeter kleiner geworden. Haar haar was kortgeknipt en omlijstte haar gezicht dat alle rimpels en beschadigingen had die je mag verwachten als je al tachtig jaar hebt geleefd, waarvan twintig aan de kust van Florida. Ze liep met behulp van een looprekje, met twee tennisballen onder de voorpoten om het ding enige stabiliteit te geven.

Ze had haar reumatische handen om de bovenste stang van het looprekje geklemd. Haar tas hing aan haar schouder. Hij was groot en omvangrijk, en hing onhandig langs haar lichaam. Ze liep met vaste tred en doelbewust. Ze keek niet naar links of rechts, en ook niet achterom. Ze was een vrouw met een missie en iedereen die ze tegenkwam, ging vrijwillig voor haar opzij. Sommigen glimlachten naar de oudere vrouw die volgens hen getikt was en zich niet langer iets aantrok van wat anderen van haar vonden. Het klopte dat ze zich niet langer iets aantrok van wat anderen dachten. Maar ze was zeker niet getikt.

Ze was bijna bij haar bestemming.

Een brievenbus.

Ze liep er met haar looprekje naartoe en leunde met een vrije hand tegen het stevige eigendom van de U.S. Postal Service om zichzelf in evenwicht te houden. Met haar andere hand haalde ze een brief uit haar tas. Ze keek nog een laatste keer naar het adres.

Ze had veel tijd besteed aan het schrijven van deze brief. De jongere generatie, met zijn tweets en Facebook, cryptische sms'jes en e-mails waarin geen echte taal of grammatica werd gebruikt, zou nooit begrijpen dat iemand de tijd nam om zo'n lange, handgeschreven brief te schrijven. Maar ze had de juiste woorden willen gebruiken, omdat ze over zoiets bijzonders schreef. Dat vond zij in elk geval.

De naam van de geadresseerde was in blokletters geschreven zodat die zo duidelijk mogelijk leesbaar was. Ze wilde niet dat deze brief in de post zoekraakte.

GENERAAL JOHN PULLER, SENIOR (BUITEN DIENST).

Ze stuurde de brief per adres naar het veteranenziekenhuis waar hij was opgenomen. Ze wist dat hij een slechte gezondheid had, maar ze wist ook dat hij een man was die dingen kon regelen. Hij had een driesterrenfunctie gehad, luitenant-generaal, nagenoeg de hoogst mogelijke legerrang.

Bovendien was hij haar broer. Haar kleine broertje.

Een oudere zus is speciaal voor hun jongere broer. Toen ze nog klein waren, had hij geprobeerd haar leven te vergallen, haar ontelbare poetsen gebakken, haar belachelijk gemaakt in aanwezigheid van haar vriendjes en met haar gewedijverd om de liefde van hun ouders. Dat veranderde zodra ze volwassen waren geworden.

Toen was het net alsof de volwassen man wanhopig probeerde goed te maken wat hij zijn oudere zus allemaal had aangedaan.

Ze kon ervan op aan dat hij dit zou uitzoeken. Of eigenlijk zijn zoon, haar neef, die er heel goed in was om dingen uit te zoeken. Ze ging ervan uit dat deze brief uiteindelijk in zijn capabele handen zou belanden. En ze hoopte dat hij hiernaartoe zou komen. Het was heel lang geleden dat ze haar neef had gezien.

Te lang.

Ze opende de klep van de brievenbus en zag dat de brief door de metalen gleuf verdween. Ze deed de klep weer dicht en trok hem nog twee keer open om er zeker van te zijn dat de brief in de brievenbus was verdwenen.

Ze draaide haar looprekje om en liep terug naar de taxistandplaats. Ze had een favoriete taxichauffeur die haar thuis had opgehaald en haar nu weer terug zou brengen. Ze kon nog altijd zelf rijden, maar had besloten om dat vanavond niet te doen.

De brievenbus stond aan het einde van een straat met eenrichtingsverkeer. Het was gemakkelijker voor hem om zijn taxi te parkeren waar hij nu stond, zodat ze alleen het korte stukje naar de brievenbus hoefde te lopen. Hij had aangeboden de brief voor haar te posten, maar dat aanbod had ze afgewezen. Ze moest het zelf doen en bovendien had ze de beweging nodig.

Hij was veel jonger dan zij, achter in de vijftig. Hij droeg een ouderwetse chauffeurspet, hoewel de rest van zijn kleding veel minder officieel was: een kakikleurige broek, een blauwe polo en canvas bootschoenen. Hij had zo'n egale, donkere huid dat het leek alsof hij onder de zonnebank had gelegen of een spuitbus had gebruikt.

'Dank je wel, Jerry,' zei ze toen ze met zijn hulp op de achterbank van de Prius stapte. Jerry vouwde haar looprekje op en legde hem in de kofferbak voordat hij weer achter het stuur ging zitten.

'Alles in orde, mevrouw Simon?' vroeg hij.

'Dat hoop ik,' antwoordde ze. Nu pas leek ze nerveus en zo voelde ze zich ook.

'Wilt u nu terug naar huis?'

'Ja graag, ik ben moe.'

Jerry draaide zich om in zijn stoel en keek haar onderzoekend aan. 'U bent bleek. Misschien zou u eens naar de dokter moeten. Daar heb je er genoeg van in Florida.'

'Misschien doe ik dat ook wel. Maar nu niet. Nu moet ik rusten.'

Hij reed haar terug naar haar kleine woongemeenschap aan het strand. Ze passeerden een paar hoge palmbomen en reden langs een bord op een stenen muur met de tekst SUNSET BY THE SEA.

Dat bord had haar altijd al geïrriteerd, omdat ze aan een oceaan woonde en niet aan de zee. In feite woonde ze aan de kust van de Golf van Mexico in West-Florida. Ze had altijd gevonden dat 'Sunset Coast' of 'Sunset Golf' beter klonk dan 'Sunset by the Sea'. Maar het was een officiële naam en kon dus niet worden veranderd.

Jerry reed naar haar huis aan Orion Street en liep met haar mee naar binnen. Haar huis leek op veel huizen in dit deel van Florida: een gebouw van twee verdiepingen van B2-blokken bedekt met beige stucwerk, rode dakpannen en een garage voor twee auto's. Er waren drie slaapkamers en die van haar bevond zich naast de keuken. Het huis had een oppervlakte van bijna duizend vierkante meter, en was dus veel groter dan ze nodig had, maar ze wilde niet verhuizen. Dit zou haar laatste woning zijn. Dat wist ze al heel lang.

Voor haar huis stond een palmboom, er was een gazon en in de tuin lagen een paar decoratieve rotsblokken. De achtertuin was omheind en daar was een kleine vijver met een bank en een tafel waar ze kon zitten, haar koffie kon drinken en kon genieten van de relatief koele ochtenden en de laatste zonnestralen van de dag. Haar huis stond tussen twee ongeveer identieke huizen in. Alles in Sunset by the Sea leek op elkaar, alsof de aannemer een grote machine had gehad die ergens huizen kon uitspugen die vervolgens hiernaartoe waren gebracht en geplaatst.

Het strand bevond zich achter haar huis; het was maar een kort ritje of een lange wandeling naar het spierwitte zand van de Emerald Coast.

Het was zomer en het was bijna zes uur 's avonds; het was nu rond de tweeëntwintig graden, ongeveer zes graden koeler dan op het heetst van de dag. Een normale temperatuur dus voor Paradise, Florida, in deze tijd van het jaar.

Paradijs, dacht ze. Een belachelijke, zelfingenomen naam, maar ze kon ook niet zeggen dat het niet toepasselijk was. Meestal was het hier prachtig.

Ze hield meer van de warmte dan van de kou. Daarom hadden ze Florida waarschijnlijk ook uitgevonden, dacht ze; vooral Paradise. Daarom overwinterden hier ook zoveel mensen.

Ze zat in haar woonkamer en keek om zich heen naar de aandenkens van haar leven. Aan de muren en op de planken hingen en stonden foto's van vrienden en familieleden. Haar blik bleef het langst rusten op een foto van haar man, Lloyd, een geboren verkoper. Na de Tweede Wereldoorlog was ze verliefd op hem geworden. Ook haar had hij gebakken lucht verkocht, dacht ze. Hij had altijd beweerd dat hij meer succes had dan in werkelijkheid het geval was geweest. Hij was een goede verkoper, maar een nog betere verkwister, had ze ontdekt. Maar hij was grappig, maakte haar aan het lachen, was totaal niet gewelddadig, dronk nooit te veel en hij hield van haar. Hij had haar nooit bedrogen, ook al had hij met zijn werk en al zijn reizen alle kans gehad om zijn huwelijksbeloften te vergeten.

Ja, ze miste haar Lloyd. Na zijn dood had ze ontdekt dat hij een grote levensverzekering had afgesloten. Ze had het hele bedrag geïncasseerd en aandelen gekocht van twee bedrijven: van Apple en Amazon. Dat was al heel lang geleden. De twee tienden op haar schoolrapport, noemde ze die graag. De opbrengst van deze investering was voldoende geweest om de hypotheek op dit huis af te betalen en heel comfortabel te leven van veel meer geld dan ze met een uitkering had kunnen doen. Ze nuttigde een lichte avondmaaltijd en dronk wat ijs thee. Ze had veel minder eetlust dan vroeger. Daarna keek ze even naar de televisie en viel daarbij in

slaap. Toen ze wakker werd, wist ze even niet waar ze was. Ze besloot dat het tijd was om naar bed te gaan. Ze stond op met behulp van haar looprekje en liep naar haar slaapkamer. Ze wilde een paar uur slapen en dan weer opstaan, aan een nieuwe dag beginnen. Zo zag haar leven er nu uit.

Ze zag een schaduw van beweging achter zich, maar kreeg niet de kans ervan te schrikken.

Dat was Betsy Puller Simons laatste herinnering.

Een schaduw achter zich.

Een paar minuten later klonk er in haar achtertuin een plons.